

om, at man ikke vilde glemme Menighedens forskellige Indsamlinger.

»Vi trænger til mange hundrede Tusinde Kroner. Og vi maa ha' dem — om vi saa skal stjæle dem!« raabte den iltre lille Mand ud over Forsamlingen, der svarede med en forstaaende Munterhed.

Derefter sang man endnu en Salme; hvorpaa Salen langsomt tømtes under Orgelbrus og Raslen af Pengebøsser.

Doktor Gaardbo fulgte Strømmen ud. Da han stod paa det øverste af den høje Fortovstrappe og saae ud over den mægtige Vognpark, der fyldte Gaden til begge Sider, deriblandt mange fornemme Herskabskøretøjer med liberiklædte Tjenere og straalende Lygter, maatte han tænke paa sin døende Farbrors Varselsraab om Riget, Magten og Æren, der ved et Forræderi vilde vende tilbage til Kirkens magtgriske Oldingehænder. Det saae jo virkelig ud til, at den gamle Troldmands Profeti skulde gaa i Opfyldelse.

Midt i Trængslen paa Trappen, ved hvis Fod der holdt en elefantgraa Kæmpebil, opdagede han Grosrerer Søholm, der besværligt stolprede ned ad Trinnene ved sin Tjeners Arm. Han havde forøvrig nær ikke kendt sin gamle Fjende igen. Den nævestærke Menneskeslagter havde øjensynlig fundet sin Overmand. Døden havde stemplet ham som en forfalden Veksel med et *Sine mora*. Hans venstre Side var